

Jemiina Halonen

LÄHEMMÄS MAATA

Kuvataiteen koulutusohjelma

Taidegrafiikka

2013

LÄHEMMÄS MAATA

Halonen, Jemiina
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2013
Ohjaaja: Hautala, Päivi-Maria; Velhonoja, Matti
Sivumäärä: 26

Asiasanat: runot, elämä, kasvu, muistot

Opinnäytetyöni kirjallinen osuus on kokoelma runoja. Runot ovat yrityksiä pysäyttää aika; ne ovat hetkiä, sävyjä ja tunnetiloja elämästäni, vilkaisuja taakse- ja eteenpäin. Yhden elämänvaiheen päättyessä oli hyvä pysähtyä miettimään niitä mielenmaise- mia, joiden kautta olen matkustanut tähän päivään.

Runot eivät ole aikajärjestyksessä, ja aiheet ja tilanteet löytyvät koko elämän varrel- ta. Luonto on vahvasti tekstissä läsnä, sillä luonto on se toiseus jonka kautta peilaan itseäni. Sieltä löytyvät omat kasvot helpommin kuin ihmisten joukosta.

CLOSER TO THE GROUND

Halonen, Jemiina

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Bachelor of Fine Arts

May 2013

Supervisor: Hautala, Päivi-Maria; Velhonoja, Matti

Number of pages: 26

Keywords: poems, life, growth, memories

The written part of my thesis consists of a selection of poems. The poems are efforts to stop time; they are moments, tinges and emotions from my life, glimpses backwards and forwards. At the end of one phase of life it was good to stop and think about the mental landscapes through which I have travelled to this day.

The poems are not in a chronological order, and the themes and situations are from the whole course of life. Nature is strongly present in the texts, as it is the otherness through which I reflect on myself. There I can find my face easier than in a crowd of people.

puut ovat vihdoin vihreitä ja
minä olen tässä
kipu hellittää

niin kuin koivu kohoaa maasta
ja pilvi haihtuu aurinkoon
toivon etten tullut turhaan

ei kai kukaan katso kirkasta taivasta
ja näe pilveä joka siitä kulki

niin olen minäkin tullut

nyt

ja silloin ja vielä huomenna

olin poissa
kun täällä paistoi aurinko ja
siellä satoi
nyt sade on täällä ja tuuli repii
saadakseen irti kaikki viimeistä
vihreää lehteä myöten

nyt on vain minä ja kylmä
ja villapaidat ja nenäliina ja
kurniva maha ja sininen
seison ja
paranen

täytyisi vielä näyttää
että olen valmis
repiä palasiksi kaikki
tehdä uudelleen

vaaleanvioleteissa tapeteissa likaläiskä
lakanoissa tahroja, verta ja mustetta
leivänmuruja, tiskejä piilossa
sängyn alla, hämärässä huoneessa
yksi yövalo, joka
heittää seinälle Batmanin näköisen varjon

valokehän ulkopuolella tuhat tuijottavaa
silmiä, tuhat kiinnipuristettua,
taas tuhat aukirävähäntä heti
kun suljen omani
kuinka paljon mahtuu yhteen huoneeseen
vihaa, kuinka monta valvottua viikkoa

varjo hyppää jalkopäähän, kiertyy kerälle
yritän potkia pois, mutta se vain liikahtaa
jää sitten paikoilleen
sydän lyö Streets of Philadelphian tahtiin

tässä yössä
viime yön rauha ja
tulevien pelot

mikään ei jaksata tapahtua
kylmän kuumia viileitä öitä
räsymaton raitoja ruohikossa
syyskylmän lehtisateita ilman tähtiä
yöt päät tyhjiin poksauteltua
kuplamuovia kasteenkosteat kädet
jalat vasten pehmeää puuta
keskeneräiset runot
pitkällä matkalla menestykseen
 väsyneinä öinä
 veritäpliä tyynyssä
olet vain ajatus
lattian läpi

tämän sumun takana
muita puita ja muiden pelto
peltojen läpi niitetyt polut
verhojen läpi valo
muistuttamaan minusta
kaikista jotka jäivät

ajasta aikaan
sinä olet

kaikki taivasta vasten
on vielä mustaa
mietin kuinka isolla telalla tuon
iiriksen tekisi
ja taivaalle leviää naakkaparvi
pienenä utuna se lähestyy
tulee lähemmäs ja
kuulen huudot
kuin pisteet
lauseiden lopussa

kuinka olla näkemättä
käsiä joilla peitän silmäni
tuhat sanaa
joilla tehdä tuhoa

jokaista variksenpoikaa kohti
rannalla kymmenen kiveä

vielä en lähde minnekään
nautin näistä poluista, jotka vievät
vessaan ja iltalääkkeille ja
tupakkahuoneeseen jossa on
puhumispakko kaikkien kanssa
kuinka vanha olet ja mitä sinulle tapahtui
että jouduit tänne ja

 kaukana lasin takana toinen
maailma, aurinko
laskee koivujen takana
 enkö tulisi ulos vastaan
 poltettaisiin yhdessä tupakat
naurat, kun kerron, ettei täältä pääse ulos
valoa vasten puut ovat mustia
alempana kimmeltää vesi

ja huone numero 9 on niin kovin kohtelias
ihan kuin kukaan muu ei olisi
 koskaan asunut täällä

täällä kaikki kuuluu niin selkeästi
kaikuu niin kauan
vanhan miehen pieru
telkkarin ääni humuna jostain kaukaa

koivujen lehdet aukeavat särähtäen, niiden vihreys
on liian kirkasta
neonvaloja oksilla

umpeen ruohottunut hiekkalaatikko ja
kivi jolta kerran putosin kauan
on nyt hyvin pieni
vaahtera jo paljon minua korkeampi
näkee kauemmas ja
 elää pitempään
näkee muuttuvan kylän
näkee näiden koivujen joskus kaatuvan, näkee
talon sortuvan ja ihmisten maatuvan
 ehkä tässä joskus on meri niin kuin
 aikojen alussa
 ehkä tässä on koski ja
 kosken rannalta katsot
joko mennään kotiin

miksi katsoisin tätä maisemaa

kuin vieras

miksi menisin pois

enkö pysyisi aina

pitäisi vahtia

kelottuisin itse

siellä missä synnyin

mitä hiljaisempaa on
sitä paremmin kuulee
kaukaisten ilmalämpöpumppujen hurinat
autot valtateillä
kaiken pahan mitä minusta puhutaan
 lumen sulamisen
 hiekan valumisen
 auringonnousun

elän sinusta
ja ilman sinua en voi

tahdon

hajota palasiksi ja muotoutua uudelleen

hävitä niin kuin joki häviää laskeutua mereen

auringon kuva meren kasvoissa on sama kaikkialla

sydän putoaa
kuin märkä pyyhe
ja yhä sykkii

näen nyt
selvemmin kuin ennen kuinka
lähellä maailma on
mutta silmäni ovat väsyneet katselemaan sitä
aina näiden samojen ikkunoiden takaa
sade lyö kiviä lähemmäs maata

kuinka monta eri valoa kuuluu
tähän pimeyteen
tähän pihaan
näiden puiden mustankiiltäviin lehtiin

muista pihoista pimeistä taloista
katujen lampuista nuotioista
lattialle loistekaasu piirtää oven ääriiviivaa
että löytäisin takaisin taloon
kuun säteet kaikkein läpätunkevimmat ja
tupakan hehkun valossa löydän
tuhkakupin reunan
sinun valossasi itseni
pilvi kaiken yllä sekin hehkuu

korpi sammal
laidun ja heinä
heinäseiväs kelo kyy ja korpin huuto
kulkukauppias ja
kansanparantaja

missä nyt horsma
puron päällä lahonnut silta
siellä kuninkaan hevoset
siellä saarrettiin karhu ja
suku syntyi sen pesään

harmaa hirsi, tiiliseinä
autio ja asuttu ikkunassa
jouluvalot
rikkinäinen lasi
kämmenen leveys sekin
piilossa katseilta

mikä suku missä veri, linnun veri
henki, multa, punamulta
lämmin kallio
jätä kosketus
kuohuva joki
tee koloja kiviin

raskaan pyryn jälkeen
tahdon taas paikkaan
jossa lumen väri ei ole oranssi
tahdon hiljaisuuden
 joka soi
muttei huuda

koti on paikka josta lähdetään
lähdetään että olisi paikka jonne kaivata
tulisi aika palata
muistaa
miten kerran keväällä
joutsenet jäätyivät jokeen

ei silti

yksikään paikka jonka ohitse kuljin

missä oksat taipuvat polun puoleen

missä puut puhuvat

mitä muistaisin siitä vähästä

mikä on menneistä kerrottu

kuljin jo

polkua alas padolle

anturan painallus sannassa

siivet sineä vasten

ja kaikki on hyvin

nyt haluan vain nukkua
ja unessa ehkä
muistan kuka kulki tästä

pakkaspeltoihin jäätyneet jäljet
huurtuneet korret
taivasta vasten

tahraton
kulunut puu
kaivo keskellä peltoa

lentokoneiden äänet eivät enää
pelota minua
puut eivät suojaa taloa niin kuin
vanhoissa valokuvissa
tienvarsi oli täynnä amerikkalaisia autoja
valkoista kiveä vasten punainen muratti
kun tukka oli valkoinen ja kihartui se
leikattiin pois
että ihmisen käsi ei voi enää tuntea
tämän kiven tämän puun tämän
mullan kosketusta tämän asfaltin lämpöä
huhtikuussa kun kesärenkaat on vaihdettu ja
kaikki ovat häipyneet omille teilleen

kun minä kaadun ja
neulaset varisevat päälleni
minä kaadun korkeammalta
kuin ennen
silloin aurinko ei sammunut ja
huomenna
oli uusi päivä

ei ole mitään anteeksiannettavaa
paitsi ihmisten kesken.